

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Urto/6/2021
Identifikačné číslo spisu: 1021200396
Dátum vydania rozhodnutia: 28.07.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1021200396.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci odsúdeného W. X., v konaní o uznanie cudzieho rozhodnutia, na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku konanom 28. júla 2021 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného W. X. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Ntc/6/2021 z 10. júna 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku napadnuté rozhodnutie z r u š u j e v časti, a to vo výroku o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaraďuje odsúdeného W. X. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Vo zvyšnej časti zostáva napadnutý rozsudok nedotknutý.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 10. júna 2021, sp. zn. 4Ntc/6/2021 rozhodol tak, že podľa § 17 ods. 1 zákona číslo 549/2011 Zbierky zákonov o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona číslo 221/2006 Zbierky zákonov o výkone väzby v znení neskorších predpisov uznal na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Brne, spisová značka 43T/13/2020 z 15. decembra 2020, právoplatný 15. decembra 2020 s tým, že sa na území Slovenskej republiky vykoná, v časti, ktorou bol občan Slovenskej republiky W. X., narodený X. K. XXXX v U., trvale bytom Q. XXXX/XX, U. - D., toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Českej republike, uznaný za vinného zo zločinu nedovolenej výroby a iného zaobchádzania s omamnými a psychotropnými látkami a s jedmi podľa § 283 odsek 1, odsek 3 písmeno c) Trestného zákonníka Českej republiky, na tom skutkovom základe, že so zámerom výroby, spracovania a ďalšieho predaja

marihuany po predchádzajúcom uskutočnení stavebných technických úprav nižšie uvedených objektov, spočívajúcich napríklad v zamurovaní či utesnení okien a dverí, zateplení obvodového muriva a ďalších, takzvaným indoor spôsobom, okrem iného za použitia výbojok, vzduchotechniky, zavlažovania, rašeliny a hnojív, slúžiacich k lepšiemu rastu rastlín

1) W. X.

v období od 12.9.2018 do 17.11.2018 v rodinnom dome čp. XXXX v obci X.-U., okr. F., kde inštaloval najmenej 19 kusov otvorených výbojkových svietidiel o príkone 600W v dvoch pestovateľských priestoroch nachádzajúcich sa na povale domu a kde spoločnosťou E.ON bol v tomto období zaznamenaný zvýšený odber elektrickej energie, neoprávnene vypestoval okolo 300 rastlín konope, následne tieto rastliny po vypestovaní tiež usušil a oddelil z nich toxikomansky využiteľné časti tzv. marihuanu v celkovom množstve najmenej 4.033 g, ktorú zabalil a predal ďalšej osobe za účelom jej distribúcie,

2) W. X. a J. Y. spoločným konaním

v období od 15.4.2019 do 19.6.2019 v bývalom vodárenskom objekte bez č.p./č.e. v obci J., okr. U. - T., kde inštalovali najmenej 39 kusov otvorených výbojkových svietidiel o príkone 600W v celkom troch pestovateľských miestnostiach nachádzajúcich sa v budove a kde spoločnosťou E.ON bol v tomto období zaznamenaný zvýšený odber elektrickej energie, neoprávnene vypestovali najmenej 406 rastlín konope, následne tieto rastliny po vypestovaní tiež usušili a oddelili z nich toxikomansky využiteľné časti tzv. marihuanu v celkovom množstve najmenej 5.459 g, ktorú zabalili a predali ďalšej osobe za účelom jej distribúcie,

3) W. X. a J. Y. spoločným konaním

v období od 27.8.2019 do 1.11.2019 v rodinnom dome čp. XXXX v obci X.-U., okr. F., kde bolo z predchádzajúceho pestovateľského cyklu inštalovaných najmenej 19 kusov otvorených výbojkových svietidiel o príkone 600W v dvoch pestovateľských priestoroch nachádzajúcich sa na povale domu a kde spoločnosťou E.ON bol v tomto období zaznamenaný zvýšený odber elektrickej energie, neoprávnene vypestovali najmenej 309 rastlín konope, následne tieto rastliny po vypestovaní tiež usušili a oddelili z nich toxikomansky využiteľné časti tzv. marihuanu v celkovom množstve najmenej 4.154 g, ktorú dielom predali ďalšej osobe za účelom jej distribúcie a zostávajúcu časť o hmotnosti po dosušení celkom 2.312,5 g, s podielom účinnej látky delta-9-THC 7,9 % teda 182,69 g, do dňa 11.11.2019 na povale uvedeného domu sušili a pripravovali pre predaj za účelom ďalšej distribúcie,

a uvedeného konania sa dopúšťali s vedomím, o aké látky sa jedná, a to i napriek tomu, že nedisponovali príslušným oprávnením pre nakladanie s omamnými a psychotropnými látkami a s jedmi, pričom delta-9-terahydrokanabinol (THC) patrí medzi psychotropné látky zaradené do zoznamu č. 5, prílohy č. 5 nariadenia vlády č. 463/2013 Sb. o zoznamoch návykových látok, a konope patrí medzi omamné látky zaradené do zoznamu č. 4, prílohy č. 4 nariadenia vlády č. 463/2013 Sb. o zoznamoch návykových látok,

za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 Trestného zákona zaradil súd prvého stupňa odsúdeného pre výkon uznaného trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odsúdený W. X. (ďalej tiež „odsúdený“ alebo „odvolateľ“), v zákonom stanovenej lehote, riadne a včas, odvolanie, v ktorom vyčítal súdu prvého stupňa, že ho pre výkon uznaného trestu odňatia slobody zaradil do ústavu s maximálnym stupňom stráženia, a to napriek tomu, že v tomto smere nevykonal žiadne dokazovanie, nevyžiadal si ani hodnotenie odsúdeného z väznice, kde vykonával trest odňatia slobody, hoci odvolateľ mal v Českej republike výborné výchovné výsledky, v dohľadnej dobe mohol byť preradený do ústavu s ostrahou a následne mohol požiadať o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého trestu. Pokiaľ krajský súd takéto dokazovanie nevykonal, porušil podľa názoru odvolateľa, § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Odvolateľ ďalej poukázal na skutočnosť, že jeho družka, s ktorou má dve maloleté deti, je občiankou Českej republiky s trvalým pobytom na jej území, navyše odsúdený sa rozhodol v Českej republike diaľkovo študovať na súkromnej vysokej škole, k čomu malo dôjsť od jeho preradenia do ústavu s ostrahou, pričom odvolateľ preradením na výkon trestu odňatia slobody na územie Slovenskej republiky tieto výhody vrátane možnosti byť podmienne prepustený už po polovici výkonu trestu odňatia slobody stratí. V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov odvolateľ navrhol, aby Najvyšší súd

Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a súdu prvého stupňa uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Alternatívne odsúdený v podanom odvolaní navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky prerušil konanie a na Ústavný súd Slovenskej republiky podal návrh na začatie konania podľa čl. 144 ods. 2, čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade zákona č. 549/2011 Z. z. s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 13, čl. 17, čl. 46, čl. 50 a čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dôvodiac, že Slovenská republika nevyužila možnosť plynúcu z ustanovenia Článku 17 ods. 4 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, v zmysle ktorého členské štáty môžu stanoviť, že pri každom rozhodnutí o predčasnom alebo podmieňanom prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné alebo podmieňané prepustenie v istom stanovenom čase. V tejto súvislosti obvinený poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 106/2011 týkajúci sa takzvanej asperačnej zásady, z ktorého okrem iného plynie, že ukladanie trestov v rámci pravidelnej v osobitnej časti Trestného zákona ustanovenej trestnej sadzby najviac zodpovedá rovnosti občanov pred zákonom (čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ktorá je súčasťou princípu právnej istoty vyplývajúcej z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Vzhľadom na to, že odsúdený sa dopustil protiprávnej činnosti v Českej republike, mal by mať zaručené právo podľa článku 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ktorý je súčasťou princípu právnej istoty, vrátane predvídateľnosti podmieňaného prepustenia z výkonu trest odňatia slobody, avšak zákon č. 549/2011 Z. z. neupravuje otázku výkonu uznaného cudzieho rozhodnutia, ani podmienky podmieňaného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, čo podľa názoru odvolateľa vyvoláva otázku o súlade používania ustanovení slovenského právneho poriadku v oblasti podmieňaného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody pri aplikácii zákona č. 549/2011 Z. z. s Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry Bratislava vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu namietala, že odsúdený vo svojom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by bránili uznaniu a vykonaniu právoplatného rozsudku vydaného českým justičným orgánom na území Slovenskej republiky a vyjadrila názor, že nie sú splnené podmienky na prerušenie konania a predloženie veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky, keďže Slovenská republika pri implementácii dotknutej smernice EÚ postupovala v súlade s článkom 17 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909 SVV z 27. novembra 2008.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmal správnosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odsúdený podal odvolanie, ako i konanie týmto výrokom napadnutého rozhodnutia predchádzajúce a zistil nasledovné.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že 25. marca 2021 boli Krajskému súdu v Bratislave doručené Osvedčenie vydané Krajským súdom v Brne z 18. marca 2021 uvedené v čl. 4 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej tiež „osvedčenie“), rozsudok Krajského súdu v Brne, sp. zn. 43T/13/2020 z 15. decembra 2020 (ďalej aj „uznávane rozhodnutie“) a ďalšie písomnosti potrebné pre uznanie uvedeného rozhodnutia na ďalšie konanie.

Na podklade uvedeného začal Krajský súd v Bratislave, ako súd príslušný podľa ustanovenia § 12 odsek 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“), pretože v jeho obvode má odsúdený trvalý pobyt, konanie o uznaní a výkone rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno a), písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak

- a ak odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky,

- odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na územie Slovenskej republiky.

V rámci uvedeného konania krajský súd dospel k správnomu zisteniu, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky pre uznanie a výkon v úvode označeného rozsudku plynúce z citovaného ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno b) zákona č. 549/2011 Z. z., pretože odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, má trvalý pobyt v Bratislave a aj keď sa snažil preukázať, že nemá na území Slovenskej republiky obvyklý pobyt [§ 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z.], každopádne podľa uznávaného rozhodnutia má byť po výkone trestu odňatia slobody vo výmere 8 rokov vyhostený z územia Českej republiky na dobu 4 rokov, čím došlo k naplneniu podmienky pre uznanie cudzieho rozhodnutia plynúcej z ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z.

Súd prvého stupňa taktiež správne zistil, že v prejednávanej veci neexistuje žiaden z dôvodov odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia vyplývajúcich z ustanovenia § 16 odsek 1 respektíve odsek 2 citovaného zákona.

Z odpisu registra trestov odsúdeného nevyplýva, že by pre ten istý skutok bol odvolateľ odsúdený slovenským súdom a zo spisu neplynú ani informácie o tom, že by sa proti nemu pre ten istý skutok viedlo konanie v niektorom členskom štáte, čo znamená, že nebol zistený dôvod odmietnutia podľa ustanovenia § 16 odsek 1 písmeno a) zákona č. 549/2011 Z. z. Nebol pritom zistený ani dôvod odmietnutia uvedený v ustanovení § 16 odsek 1 písmeno b) citovaného zákona. Vzhľadom na to, že justičný orgán štátu pôvodu označil trestný čin, zo spáchania ktorého bol odsúdený uznávaným rozhodnutím uznaný vinným, priradením ku kategórii nedovolený obchod s omamnými a psychotropnými látkami v súlade s ustanovením § 4 ods. 3 písm. e) zákona č. 549/2011 Z. z., jeho obojstranná trestnosť sa neskúma (§ 4 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z.). Napriek tomu sa žiada uviesť, že konanie popísané vo výrokovvej časti uznávaného rozhodnutia, by bolo trestným činom aj na území Slovenskej republiky (nedovolená výroba omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 Trestného zákona) a vo vzťahu k formálnym podmienkam podmienčného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody ohľadom uznaného trestu je nutné uviesť, že z hľadiska posúdenia dotknutého trestného činu ako prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu vo vzťahu k podmienke výkonu určitej časti trestu pri podmienčnom prepustení (§ 66, § 67 Trestného zákona) je rozhodujúca právna kvalifikácia podľa cudzieho rozhodnutia (a týmto rozhodnutím kvalifikačne použitého zákona iného štátu), ktoré bolo uznané príslušným súdom Slovenskej republiky, a to z hľadiska kritérií uvedených v § 10 a v § 11 Trestného zákona (forma zavinenia a trestná sadzba trestu odňatia slobody). [Publikované rozhodnutie č. 13 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) č. 2/2016]. Používajúc vyššie uvedené kritériá je potrebné trestný čin, zo spáchania ktorého bol odsúdený uznaný vinným, posúdiť ako zločin. Konanie odsúdeného bolo totiž uznaným rozhodnutím právne posúdené ako zločin nedovolenej výroby a iného nakladania s omamnými a psychotropnými látkami a jedmi podľa § 283 ods. 1, ods. 3 písm. c) českého Trestného zákonníka, teda ako úmyselný trestný čin, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 8 do 12 rokov.

V osobe odsúdeného nejde o osobu vyňatú z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ani o osobu, ktorá by nebola pre nedostatok veku trestne zodpovedná, takže odmietnuť uznanie a výkon rozhodnutia nebolo možné ani z dôvodov uvedených v § 16 odsek 1 písmeno c) a d) zákona č. 549/2011 Z. z.

Výkon rozhodnutia premlčaný nie je [§ 16 odsek 1 písmeno e) zákona č. 549/2011 Z. z.] a rovnako tak,

ako to už bolo vyššie uvedené, splnená bola aj podmienka podľa § 4 odsek 1 uvedeného zákona, a preto nebol zistený ani dôvod odmietnutia podľa ustanovenia § 16 odsek 1 písm. f) citovaného zákona.

Taktiež v prejednávanej veci neboli zistené ani dôvody odmietnutia uvedené v § 16 odsek 1 písm. h), i), j) a l) citovaného zákona, keďže nebolo zistené, že by uznávané rozhodnutie nezodpovedalo vydanému osvedčeniu, osvedčenie bolo preložené do slovenského jazyka, obsahovalo všetky potrebné údaje, dĺžka výkonu trestu odňatia slobody, ktorá má byť vykonaná nie je kratšia ako 6 mesiacov, odsúdený, ako to vyplýva z osvedčenia, sa zúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu spomínaného rozhodnutia a uložený trest nezahŕňa žiadne opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti, prípadne iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré by nebolo možné vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky vykonať.

Dôvody odmietnutia uvedené v § 16 odsek 1 písmeno k) a m) citovaného zákona v danom prípade takisto nebolo možné použiť, pretože odsúdený nie je na území Slovenskej republiky trestne stíhaný pre iný trestný čin spáchaný pred jeho odovzdaním.

V prejednávanej veci neboli zistené ani dôvody odmietnutia vyplývajúce z ustanovenia § 16 odsek 2 zákona č. 549/2011 Z. z., keďže skutky, ktorých sa rozhodnutie týka, nie je možné podľa právneho poriadku Slovenskej republiky považovať za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na území SR.

Odvolateľ síce s uznaním rozhodnutia a výkonom trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky nesúhlasil, avšak vychádzajúc z ustanovenia § 6 odsek 3 písmeno a) citovaného zákona súhlas odsúdeného s odovzdaním výkonu rozhodnutia nie je potrebný, preto nebol daný ani dôvod odmietnutia vyplývajúci z ustanovenia § 16 ods. 1 písmeno g) uvedeného zákona.

Pokiaľ odsúdený v dôvodoch podaného odvolania navrhoval prerušiť konanie v prejednávanej veci a iniciovať konanie pred Ústavným súdom o nesúlade právnych predpisov s odkazom na nález Ústavného súdu PL. ÚS 103/2011 v súvislosti s rozdielnymi podmienkami pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody na území Slovenskej a Českej republiky v súvislosti s nevyužitím možnosti podľa Článku 17 ods. 4 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV prihliaďať na ustanovenia štátu pôvodu o podmiennečnom prepustení Slovenskou republikou, k tomu je potrebné uviesť, že rozhodnutie o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nie je súčasťou rozhodovania o treste. Takéto rozhodovanie prichádza do úvahy až po právoplatnom rozhodnutí o treste. Navyše na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nie je nárok, ide o dobrodenie zákona v prípadoch, keď odsúdený po právoplatnosti výroku o treste svojím správaním vo výkone trestu odňatia slobody a plnením si svojich povinností preukáže, že už sa polepšil, a preto ďalší výkon trestu odňatia slobody už nie je potrebný a je možné od neho reálne očakávať, že aj v podmienkach mimo kontrolovaného režimu v ústave povedie riadny život. Podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nie sú preto podmienkami určujúcimi druh a výmeru trestu, necharakterizujú prísnosť trestnej sankcie, a preto nie sú hľadiskom (keďže nastávajú až po právoplatnosti výroku o treste) posudzovania prísnosti sankcie v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z. Najvyšší súd preto nevezhliadol dôvod pre prerušenie trestného konania v prejednávanej veci a iniciovanie konania pred Ústavným súdom o súlade právnych predpisov.

Pokiaľ odsúdený v dôvodoch podaného odvolania namietal jeho zaradenie do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia a nevykonanie dokazovania v tomto smere, k tomu sa žiada uviesť, že základným filozofickým princípom uznania cudzieho rozhodnutia, ktorého konanie má nostrifikačný charakter, je zákaz preskúmania uznávaného rozhodnutia vo veci samej s tým, že uznávajúci súd je viazaný skutkovými zisteniami odsudzujúceho súdu a jeho právnymi závermi, nemôže preto zmeniť právnu kvalifikáciu stíhaného skutku, alebo oslobodiť odsúdeného, ale ani zmeniť výrok o treste a spôsobe jeho výkonu, v tomto konaní súdy Slovenskej republiky nerozhodujú o vine a treste v zmysle relevantných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku, ale ich rozhodovacia činnosť je v podstate obmedzená len na prieskum, či sú splnené podmienky pre uznanie cudzieho rozhodnutia a či neexistujú dôvody odmietnutia jeho uznania (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn.

3Tost/9/2015, 4Tost/19/2014).

Výrok rozhodnutia súdov Slovenskej republiky v rámci rozhodovania o uznaní a výkone rozhodnutia cudzieho štátu, ktorý zaraďuje odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody, je uplatnením diferenciacného princípu zaradenia odsúdeného na výkon tohto trestu na pomery výkonu trestu v Slovenskej republike a nie je prejavom nezlučiteľnosti rozhodnutia cudzieho štátu s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Prevzatie výroku o treste rozhodnutia súdu cudzieho štátu, súdmi Slovenskej republiky, doplnené o výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s príslušným stupňom stráženia však podľa kritérií na prevzatie a výkon rozhodnutia, uvedených v § 17 zák. č. 549/2011 Z. z., o uznaní o výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov musí zabezpečovať, aby uložená trestná sankcia nielen nezhoršila postavenie od súdeného, ale aby aj v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 122/2014).

Z uvedeného je potom zrejmé, že súd pri uznávaní cudzieho rozhodnutia a rozhodovaní o zaradení odsúdeného do príslušného ústavu na výkon uznaného trestu odňatia slobody, nie je oprávnený skúmať a prehodnocovať zaradenie odsúdeného do príslušného ústavu uznaným rozhodnutím, ale len posúdiť, ktorý ústav v podmienkach Slovenskej republiky najviac zodpovedá ústavu na výkon trestu, do ktorého bol odsúdený zaradený uznaným rozhodnutím a jeho dokazovanie sa obmedzí len na zistenie podkladov, na základe ktorých bol odsúdený uznaným rozhodnutím zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

Vzhľadom na to, že odvolateľ bol odsúdený českým súdom, pričom česká právna úprava týkajúca sa aj zaradenia odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody je slovenským súdom dostupná, v tomto smere nebolo potrebné vykonávať žiadne náročné dokazovanie.

Podľa § 56 ods. 2 českého trestného zákonníka (zákona č. 40/2009 Sb.) súd spravidla zaradí do väznice

- a) s ostrahou páchateľa, u ktorého nie sú splnené podmienky pre zaradenia do väznice so zvýšenou ostrahou,
- b) so zvýšenou ostrahou páchateľa, ktorému bol uložený výnimočný trest (§ 54), ktorému bol uložený trest odňatia slobody za trestný čin spáchaný v prospech organizovanej zločineckej skupiny (§ 108), ktorému bol za zvlášť závažný zločin (§ 14 ods. 3) uložený trest odňatia slobody vo výmere najmenej osem rokov, alebo ktorý bol odsúdený za úmyselný trestný čin a v posledných piatich rokoch ušiel alebo sa pokúsil ujsť z väzby, z výkonu trestu alebo z výkonu zabezpečovacej detencie.

Aj keď to z uznávaného rozhodnutia výslovne nevyplýva, odsúdený bol zaradený do ústavu so zvýšenou ostrahou, pretože bol uznaný vinným zo spáchania zvlášť závažného zločinu [za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, je možné podľa českého Trestného zákonníka uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 8 do 12 rokov, teda horná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby prevyšuje 10 rokov (§ 14 ods. 3 českého Trestného zákonníka)] a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov.

V podmienkach Slovenskej republiky je možné odsúdeného zaradiť na výkon trestu do troch ústavov (§ 48 Trestného zákona), ktoré sa s podmienkami tak, ako ich definuje český Trestný zákonník, prelínajú. Vzhľadom na to, že odsúdený nebol odsúdený na doživotie a ani za trestný čin, ktorý by v podmienkach Slovenskej republiky bolo možné posúdiť ako obzvlášť závažný zločin, na strane druhej nejde o prvotrestanú osobu, ktorá by vo výkone trestu odňatia slobody doposiaľ nebola (odsúdenie Okresným súdom Nové Zámky sp. zn. 3T/20/2007 na trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov), podľa názoru najvyššieho súdu najviac podmienkam ústavu, do ktorého bol odsúdený zaradený súdom štátu pôvodu zodpovedá ústav na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Preto napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku vo výroku o

spôsobe výkonu trestu odňatia slobody zrušil a sám rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, teda odsúdeného zaradil pre výkon uznaného trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. S tým, že ostatné výroky napadnutého rozhodnutia zostali týmto rozhodnutím nedotknuté.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku sťažnosť nie je prípustná.